

Data: Lapkričio 10d.

Mokinio(ės) vardas ir pavardė: _____

Tėvelių parašas: _____

Namų darbai:

Rašymas:

1. Atlikti užduotis „Daiktavardžių linksniavimas (trečioji linksniuotė)“ prisegtame lape.
2. Parašyti 3-5 sakinių trumpą rašinėlį „Esu dėkingas“. (pvz: esu dėkingas tėveliams/šaliai/mokytojui/broliai/sesei/draugui už...)

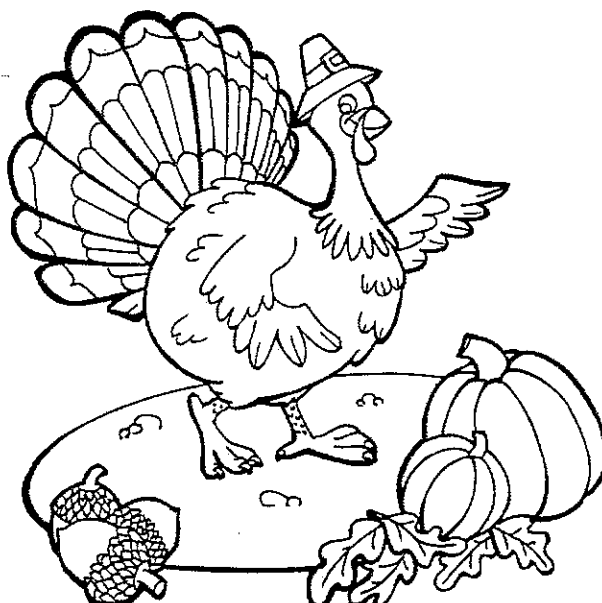
Skaitymas:

1. Perskaityti prisegtą Vinco Krėvės „Antanuko rytas“, apvesti nežinomus ar sunkesnius žodžius.

Namų darbų užduotis rasite: www.maironis.org

Iškilius klausimams prašome susisiekti su:

Mokytoja Migle Skindaraite: mskindaraite@maironis.org arba 630-935-7590

Vardas ir pavardė: _____

Daiktavardžių linksniavimas

a. Išlinksniuoti vienaskaitos daiktavardžius:

kas?	žąsis	širdis	debesis	naktis
ko?				
kam?				
ką?				
(su) kuo?				
kur?				

b. Išlinksniuoti daugiskaitos daiktavardžius:

kas?	žąsys	širdys	debesys	naktys
ko?				
kam?				
ką?				
(su) kuo?				
kur?				

Vinco Krėvės „Antanuko rytas”

Kai Antanukas nubudo, krosnis jau buvo pakurta, puodai sukaisti. Moterys vienos dar dairėsi aplink krosnį, kitos jau sėdėjo ant suolo ties žibintuvu ir verpė. Vyrų pirkiuje jau nebebuvo — jie, vos tik atsikėlę, išėjo į kluoną kultti.

Gaidys pakrosnėje rėkia visa gerkle, nežinia, kurį jau syki. Jis, budintojas, Antanuką ir pažadino...

Antanukui nesinorėtų dar keltis: taip šilta ir jauku gulėti lovoje iš visų pusių apklostytam (apklotam) antklode, kailiniais, ir snaudžiant klausyti, kaip treška deganti skala (medienos rąstas) ir burzgia rateliai. Bet pažiūri Antanukas, į vieną langą, kuris greta (šalia) lovos, į kitą, kuris tiesiog lovos gale, ir baisu jam: langai tokie tamsūs, o už tų langų kažkas bausis bausis vaidenasi. Ir Antanukas, dar gerai nenubudęs (neatsikėlęs), trindamas kumščiuokais akis, sėdasi ir sprunka nuo lovos žemėn.

Senelė jau sėdi savo priprastoje vietoje — ant kulbelės šalia krosnies ir, seilindama pirštus, verpia plonai plonai geriausius linelius.

Senelai gerai ten sėdėti — ir nuo krosnies šilta, ir puodus ji mato: nenubėgs, nepervirs niekas...

Nulipęs nuo lovos, Antanukas strikt prie senelės. Pribėgęs apkabino ją rankutėmis už liemens.

— Ko taip, anūkėli mažas, anksti atsikėlei? — klausia jį senelė, liovusi (sustojusi) verpti ir glostydama raukšlėta ranka Antanuko galvelę.

Antanukas nieko neatsako, tik glaudžia galvytę į jos kelius.

Senelė užsuko verpstoką ant ratelio, kad tasai (tas) nenusvirtų, atsikėlė, paėmė Antanuką už rankutės ir nusivedė prie suolelio po lentyna. Ten buvo du kibiru šalto, vos tik iš šulinio pasemto (paimto) vandens. Pasisėmusi pilną kaušėlį vandens, senelė prausia Antanukui pirmiausia rankutes, paskui veidą. Antanukas prunkščia, jam šalta, nemalonu, jis nenorėtų praustis, ir kam kitam jis niekuomet nesiduotų, bet ką darysi, kad jį prausia pati senelė, kurią jis labai labai myli...

Nupraususi kaip ęriuką senelė veda Antanuką prie stalo ir, nutraukusi nuo duonos kepalo rankšluostį, ima šluostyti jam pirmiausia burną, paskui rankutes.

Rankšluostis storas, šiurkštus. Antanukui veidą skauda, žandai dega, norėtusi bėgti ar bent verkti, bet jis tik žiūri senelei į akis ir skundžiasi:

— Bobule, greičiau! Man šalta.

— Nieko, anūkėli, pakęsk. Priekrosny (prie krosnies) sušilsi,— ramina senelė ir dar drūčiau (stipriau) trina rankšluosčiu jam veidus.

— Bobule, man skauda. — skundžiasi drebėdamas Antanukas.

— Nieko, anūkėli, pakęsk. Baltėsnis būsi.

Nors Antanuko veidai dega kaip ugnis, bet jam rodo, kad burna dar šlapia, kad pasmakrėje (po smakru/under the chin) šalta, kad senelė dar ne visai gerai jį nušluostė.

Vos senelė nuvalė vietą, Antanukas strakt ant kulbelės (kulbelė atrodo kaip kelmas), nuo kulbelės ant priekrosnio ir jau sėdi jam pagamintoje vietoj. Ištiesė kojytes ir šildosi prieš krosnies liepsną.

Gera, jauku ir šilta.

